

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ע"ג

פרשת בא

תשפ"ג

ואלה יעמדו על הברכה
בעבור שנדבו הוצאות הגליון

הגה"ח

רבי אברהם שמעון מארילוס שליט"א

בני ברק – חדב"נ כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע

לרגל שמחת הבר מצוה

לבנו הב' ברוך נ"י

הרה"ח ר' אלעזר פריעדמאן שליט"א

מאנסי

לרגל שמחת נישואי בנו החתן יוסף אריה הי"ו

לרפואת שמחה בונם בן פוריה פינא

קול צהלה ורנה שפתינו אז תרננה

ברכת מזל טובא וגדא יאה נשגר בזאת
קדם רב האי חסיד, בר אוריין ובר אבהן,
אהוב למעלה ונחמד למטה,

ה"ה

הגה"ח רבי אברהם שמעון

מארילוס שליט"א

חדב"נ כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע

לרגל שמחת הבר מצוה לבנו יקיר

הבה"ח ברוך נ"י

יהי רצון שיזכה לגדלו בדרך אבה"ק
ורבוה"ק ולרוות ממנו ומכל יוצ"ח רוב
תענוג ונחת דקדושה אכיר"ר

תוכן העניינים

- של"ס בא תשפ"ג
- קידושא רבא בא תשפ"ב
- של"ס בא תשפ"ב
- מוצש"ק וארא תשפ"ג/ הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע
- מוצש"ק בא תשפ"ב/ הרה"ק רבי שמואל משינאווא זי"ע בעל רמתיים צופים

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאווא רחוב חזון איש 78
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאווא 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאווא 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

יו"ל ע"י מכוון דברי תורה – אמשינאווא

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון
amshinov40@gmail.com

ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס
או במספר 03-7630585 שלוחה 8456

סעודה שלישית

פרשת בא תשפ"א לפ"ק

ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותותי אשר שמתים במ, וידעתם כי אני ה'.

וכתב הרבי מלובלין (בספה"ק זכרון זאת) למען תספר וגו', שע"י סיפור יציאת מצרים, יש כח להמשיך הכרת הבורא, וזהו שמסיים, וידעתם כי אני ה'.

וקרוב לזה ראינו בספר החינוך בביאור מצות ועצם לא תשברו בו (מצוה טז), ששואל אמאי אנו צריכים כל כך הרבה דברים לזכרון הנס של יציאת מצרים, כפי שמצינו מצוות הרבה שזהו ענינם, כגון מזכירין יצי"מ בקריאת שמע שחרית וערבית וכו' וכן מזוזה על כל דלת, הלוא בזכרון אחד די לנו כדי

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבנו. ובזוה"ק (ה"ב לד.) הק' למה נאמר 'בא' אל פרעה, ולא נאמר 'לך' אל פרעה, ופירשו הצדיקים, כי משה רבינו חלשה דעתו בראותו שלאחר כל המכות לפרעה ולמצרים, עדיין עומדים במריים ולא נכנעו, ואחזו היראה מגודל קליפת פרעה, אזי הקב"ה כביכול אמר לו, בוא עימי ואני יהא בעזרך. וכמו כן הוא בכל איש ואיש מישראל הלוחם עם היצה"ר, אל ירך לבבו בראותו שליטת היצר עליו, כי ה' עימו להצילו בכל דרכיו. ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו.

יציאת מצרים הרי זה משפיע על כל איש ישראל, ולכן ניתנו כל כך הרבה מצוות זכר ליציאת מצרים. להטות לבבנו אל ה'.

וכן ברמב"ן עה"פ ולטוטפות בין עיניך (יג, טז) מביא שאין למלה טוטפות משפחה ידועה, אבל אלו הבקיאים בלשון יחשבו אותה, שהוא בא מלשון, ועלימו תטוף מלתי (איוב כט, כב). כלומר 'שתעשה מיציאת מצרים על ידך אות, ובין עיניך דבור, יזל על שומעיו', ע"כ. היינו שענין התפילין של ראש, בא להורות על הצורך לדבר בעניני יציאת מצרים. שזה משפיע לטובה על האדם.

וידועים דברי אאזמו"ר הרה"ק רבי מנחם זי"ע (וכן הוא בספה"ק בית אהרן). עה"פ בפ"ך ובלבבך לעשותו, שהכתוב הולך בהדרגה, שאם רוצה להתקרב להשי"ת, וקשה הדבר לפניו, העצה לכך הוא, להתחיל 'בפ"ך', שזה ברשותו של

להעלותו על מחשבתנו שלא ישכח מפינו ומפי זרענו.

ומבאר, על פי היסוד הידוע, שכל אדם נפעל כפי פעולותיו, וזל"ק, אפילו אם יהיה אדם צדיק גמור ולבבו ישר ותמים, חפץ בתורה ובמצות, אם יעסוק תמיד בדברים של דופי, כגון אם הכריחו המלך ומינהו להתעסק באומנות רעה, באמת אם כל עסקו תמיד כל היום באותו אומנות, ישוב לזמן מן הזמנים מצדקת לבו להיות רשע גמור, כי ידוע הדבר ואמת, שכל אדם נפעל כפי פעולותיו.

ומאידך, אפילו רשע גמור בלבבו, וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום, אם יערה רוחו וישים השתדלותו ועסקו בהתמדה בתורה ובמצות, ואפילו שלא לשם שמים, מיד ינטה אל הטוב, ובכח מעשיו ימית היצר הרע, כי אחרי הפעולות נמשכים הלבבות, עכתוד"ק. הרי לנו שכמה שיותר מתעסקים בענין

ואכן מצינו שכל מצוות הפסח הם בדיבור או בפה, שכן כאמור הדיבור בעניני יציאת מצרים, מעורר את הכח של יציאת מצרים, ומביא לבחינה של וידעתם את ה'.

*

וכיון שהזכרנו ענין התפילין, ולטוטפות בין עיניך, נביא דברי כ"ק אצמו"ר זצלה"ה דאיתא בחז"ל (מנחות ל"ז) דלאו דווקא בין עיניך אלא בגובה הראש, ע"כ. ולכאורה אם אין הכוונה כפשוטו, א"כ אמאי נאמר בין עיניך, והסביר דענין התפילין הוא כדי לשמור את עיני האדם מן החטא, אך כדי להגיע לזה, צריכים להניח את התפילין בגובה הראש דווקא, דאם כבר הגיע הנסיון לבין עיניו ממש ח"ו אז כבר קשה לנצחו, ולזה צריכים לעשות סייגים לפניה. ולזה רומז התפילין שמניחים אותם במקור של העינים שזה בגובה הראש, וכדברי חז"ל

אדם בכל עת, ומזה יבא בהמשך ה'בלבכך' ומזה בא 'לעשותו'.

ועיין ברמב"ם (גירושין פ"ב) שכתב לענין גט בכפיה, שמאחר שהוא רוצה להיות מישראל, רוצה הוא לעשות כל המצות ולהתרחק מן העבירות, ויצרו הוא שתקפו, וכיון שהוכה עד שתשש יצרו ואמר רוצה אני כבר גרש לרצונו, ע"כ. רואין מהרמב"ם שבפנימיות ישראל הוא טוב אלא צריך להוציאו מן הכח אל הפועל. ולכאור' מה לנו לדיבור זה של 'רוצה אני', הלוא אחר שכבר עשה מה שציווהו, וברצון הלב הרי רוצה, מה יתן ומה יוסיף אמירתו, ומכאן ראי' שדיבור יש לו כח להמשיך מעט מהרצון אל הלב באמת. (אמנם הדיבור של 'רוצה אני' הוא הדרגא הנמוכה ביותר של הרצון, כי בכל דרגא של רצון אין יכול לרצות כשאינו רוצה, חוץ מבדיבור שאף שאינו מרגיש בליבו שום רצון, עדיין יכול לומר רוצה אני, וכפי שמצינו שכופין אותו עד שיאמר רוצה אני, ודו"ק).

אל ירהר אדם ביום וכו' כלומר שצריך לעזור ה' שנזכה לצאת מכל המצרים, להיות נשמרים קודם שבא אליו הנסיון. ולגאולה שלימה בב"א.

קידושא רבא

פרשת בא תשפ"ב לפ"ק

נעורייך וגו' לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה וגו', ולכן בתורה נקרא יום טוב זה בשם חג המצות. וכן הוא כשאנו מניחין תפילין, דכתיב בהן שבח של הקב"ה, בפרשיות שמע ישראל וגו', והקב"ה נמי מניח תפילין, שכתוב בהן שבח ישראל, כדאמרינן בגמרא (ברכות ו.) תפילין דמארי עלמא מה כתיב בהו מי כעמך ישראל וגו'. וזהו המרומז באיסור להסיח דעת מתפילין, שכן מצוה על כל אדם לעסוק תמיד בענין התפילין, דהיינו או לספר השבח של ישראל דהיינו תפילין דמארי עלמא, שכתוב בהן שבח של ישראל, או לספר בשבח של הקב"ה, דהוא תפילין של ישראל שכתוב בהם שבח השם יתברך, דהיינו שמע, קדש, והיה כי

בקדושת לוי מקשה למה אנו קורין את היום טוב 'פסח' בשם זה, והלא בכל התורה נקרא יום טוב זה בשם חג המצות. אלא כתיב (שיר השירים ו, ג) אני לדודי ודודי לי, היינו שאנו מספרים שבחו של הקדוש ברוך הוא, והקדוש ברוך הוא מספר שבחן של ישראל. אנו קורין להיום טוב בשם 'פסח' על שם שבחו של הקב"ה אשר פסח על בתי בני ישראל, שהוא שבח השם יתברך. ודודי לי, כביכול השם יתברך מספר בזה שבחן של ישראל, שהרי חג המצות נקרא כן על שם שבחן של ישראל, שאפו את הבצק עוגות מצות וגו' וגם צדה לא עשו להם. ולא אמרו היאך נצא למדבר בלא צידה אלא האמינו בה' ויצאו למדבר, כמ"ש זכרתי לך חסד

הבחור שאלו הרה"ק מווארק קי מהו פרשת השבוע, השיב הבחור בתמהון 'חשבת ששכבודו ישאל אותי דבר יותר קשה', ולא שאלהו יותר, ופטרו לשלום. שכן חסרה בזה תמימות.

וכעין זה סיפר כ"ק אומ"ר זצלה"ה אודות הרה"ק רבי בונם מאוטוואצק זצוק"ל כשהביאו לו מים לנטילת ידים, היה חוקר ובודק בחמש-עשרה שאלות, כגון האם היה איזה דבר טריפה בכלי, וכיוצא בזה שאלות שונות וחומרות מיוחדות. והיה לו נטלה [א טעפיל] לנטילת ידיים, בת שישה ידיות, ובכל נטילה החליף ידית, כדי שלא לגעת בידית הרטובה.

פעם שימש אותו איש אחד שהיה 'מתנגד', וכשהגיש לו מים לנטילת ידיו, הקדים והשיב על כל השאלות של רבינו עוד טרם שנשאל, אמר לו רבינו: 'דו ביסט צו קלוג פאר מיר' ושוב לא רצה שישמשו.

יביאך. ונמצא תמיד שאנו מספרים שבחו של השם יתברך, והשם יתברך מספר את שבח ישראל.

ואיתא בשם הרה"ק רבי מענדעלע פאָרער (המגיד מפאר) שהיה תלמידו של הבעש"ט הק', אשר הבעש"ט התבטא עליו ואמר, 'ביני לבין ר' מענדלע אינו אלא כחוט השערה' ע"כ. וכה אמר, ולכל בני ישראל היה אור במושבותם, דהאמת הוא שבכל יהודי טמון בלבו אור, אך החילוק הוא במושבותם היכן הוא מושיב את האור, אחד מושיב את האור בתורה ותפלה, ואחד מושיבו במאכל ומשתה, עכל"ק, ואולי נוכל להוסיף, במושבותם, דהיינו אם מניחים אותו במקום נכון לפי כוחותיו, אז יכול להוציא אורו.

*

כאשר הרה"ק מווארק זי"ע עמד לשדך את בתו, הביאו לפניו בחור לבחנו. הדבר היה בפרשת בא. וכשנכנס אליו

סעודה שלישית

פרשת בא תשפ"ב לפ"ק

אין בזה כל תועלת, כי כבר אין בכוחו לשנות כלום.

וביאר כ"ק אזמו"ר זצלה"ה דאע"פ שנגזרה גזירה על האדם, על ידי ענוה והכנעה יכול לבטל הכל. ולזה א"ל משה רבינו עד מתי מאנת 'לענת' ופירש"י וז"ל, כתרגומו 'לאתכנעא', 'להיות עני ושפל מפני' עכ"ל, דהיינו שפרעה מיאן במידת הענווה. ואף שנגזר על פרעה כי אני הכבדתי וגו' למען שתי אתתי אלה בקרבו, מ"מ ע"י ענוה והכנעה היה יכול לבטל את הגזירה, עכ"ל.

ובישמח ישראל הביא כעין זה, והוסיף בשם אביו הרה"ק רבי יחיאל זי"ע בדרך עבודה, דהא דאי' בזה"ק דמי

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה, כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו, למען שייתי אותותי אלה בקרבו וגו'.

לכאורה קשה, מה מקום יש להתרות בו, הלוא אין לו בחירה, שכן הקב"ה כבר הכביד את ליבו, וכבר אמרו במדרש (יג, ג) א"ר יוחנן מכאן פתחון פה למינין, שלא נתן מקום לפרעה לשוב, ומתרץ המדרש שהקב"ה מתרה בו באדם פעם ראשונה שניה ושלישית, ואם אינו חוזר בו, הוא נועל לבו מן התשובה, כדי לפרוע ממנו מה שחטא וכו'. אך בכל זאת יש להבין, שהרי אם ציווי הקב"ה היה רק ליתן התראה לפרעה לפני קבלת המכה, א"כ למה 'התחנן והפציר' משה רבינו ואמר לפרעה 'עד מתי מאנת לענות מפני, שלח עמי ויעבדוני' והלוא

מהות האדם, ולזה אמר משה רבינו שאינו רוצה לראות את פניו, דהיינו כמו שהוא עכשיו, מלא עזות וגאווה, אך מה שראה אותו בעת מכת בכורות כבר לא היה בפנים כאלו, אלא היה כבר נכנע לגזירת ה', עכל"ק. והוא דומה להנ"ל, שאף מי שמלולכך פניו בחטא, הרי עם ענווה ושפלות רוח, הרי זה פנים חדשות.

ובספר בית יעקב מביא מהרבי רבי בונם זי"ע על דברי הזוה"ק שבכל המכות היה נגע למצרים ורפואה לישראל, ואמר שבמכת דם נתרפאו כל ישראל מחוליים הקשורים למערכת הדם, וכן במכת צפרדע וכו', ומוסיף דאפשר לומר, שבזה שהכביד את לבו ולב עבדיו, בזה נתרפאו ישראל מכבדות הלב, וליבם נעשה רך ווייעכער, ונתחזק אמונת השם בלבבם. ע"כ. נמצא דבכח פרשה זו אפשר לבוא לידי התלהבות הלב לעבודתו יתברך, ולתקן כל הענינים של כבדות הלב.

שחוטא בחטאים חמורים, אין מספיקין בידו לעשות תשובה, הרי זה מפני גודל הטומאה שנקשר בו, ודבר זה מבלבל את המח, עד שקשה לו לשוב. בכל זאת, אם מתבונן האדם עד כמה הושפל מצבו וכמה הוא מרוחק ומגושם, אז בכח המחשבה הזו נשבר לבבו מאוד, וכיון שבא למידת הכנעה וענווה, הקב"ה מרחם עליו, וחותר לו חתירה ופותח לו פתח לתשובה.

והנה במכת חושך מצאנו שפרעה הזהיר את משה רבינו, השמר לך, אל תוסף ראות פני, כי ביום ראותך פני תמות, ויאמר משה כן דברת, לא אוסיף עוד ראות פניך. וקשה דמצינו להלן (פרק יב, לא) ויקרא למשה ולארהן לילה ויאמר קומו צאו וגו', הרי שראו את פניו. (ובפשטות היה אפשר לומר שהכונה שלא יבוא שוב לביתו, אך לפי"ז הלשון 'ראות פניך' קצת דחוק).

וביאר אא"ז מרן רבי יוסף, את הפסוק, ואמר שבראיית הפנים ניתן לראות את

להם כח להשפיע דעת לכל איש ישראל
ולהשיבו אל ה', בכל מצב שהוא.

כה יתן ה' שנוכל לעובדו בלבב שלם
ונזכה במהרה לגאולה שלימה אמן.

וכפי שאמר כ"ק אזמו"ר זצללה"ה על
הנאמר בהגדה, כנגד ארבעה בנים
דיברה תורה. 'די תורה רעדט צו
אלעמען' כי לא ידח ממנו נידח, עכל"ק,
דהיינו שהפרשיות של יציאת מצרים יש

סעודה שלישית

פרשת ויחי תשפ"ב לפ"ק

כשם שאין בלבך אלא אחד, כך אין בלבנו אלא אחד, באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, אמרי רבנן היכי נעביד, נאמרוהו לא אמרו משה רבינו, לא נאמרוהו אמרו יעקב, התקינו שיהו אומרים אותו בחשאי.

וביאור הענין הוא, כי נקודת החלק אלו-ה ממעל מושרשת בכל איש ישראל, ובנקודה זו אין פוגם שום חטא. אמנם בשעה שמקלקל מעשיו, נבראים מזה מסכים המבדילים המכסים על נקודה זו, עד שלא יוכל לראות באור ה'. וזהו שאמר רש"י ז"ל נסתמו עיניהם ולבם של ישראל, היינו מצרת השעבוד, ומרוב המסכים שנבראו מהחטאים, ויעקב ביקש לפני זה לגלות להם אור הדעת, לבל יצטרכו לסבול עוד גלות

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה. וברש"י, שביקש יעקב לגלות את הקץ לבניו ונסתם ממנו ע"כ. הנה בני ישראל עמדו עתה לפני הכניסה לגלות, וכל הגלות הרי הוא הסתרה של אור ה', על כן רצה יעקב אבינו, לגלות עתה את הקץ.

בישמח ישראל מביא מאביו הרה"ק רבי יחיאל מאלכסנדר, דאיתא בגמרא (פסחים נו.) אמר רבי שמעון בן לקיש, ויקרא יעקב אל בניו ויאמר, האספו ואגידה לכם, ביקש יעקב לגלות לבניו את הקץ, ונסתלקה ממנו שכינה, אמר שמא חס ושלום יש במטתי פסול, כאברהם שיצא ממנו ישמעאל, ואבי יצחק שיצא ממנו עשו, אמרו לו בניו, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, אמרו

בי' קטז). שאז מתגלה מהותם האמיתית של ישראל, שהם קדושים וטהורים כמלאכי השרת, אף אנו אומרים זאת בקול רם, עכתד"ק.

וכן הוא ענין השבת שביום זה מתעורר אצלנו ענין מעין עולם הבא, שהוא ענין בשכמל"ו, יום שכולו שבת, וכל אחד נזכר בזה שהוא חלק אלו-ה ממעל, ובזה הכח יוכל להמשיך נפשו לה' במשך ימי השבוע.

ובבית אהרן, עה"פ יששכר חמור גרם וגו' וירא מנוחה כי טוב ונו' ויט שכמו לסבול וגו'. והנה ברישא 'חמור גרם' מיירי בכוחו של החמור בעל העצמות לסבול עליו עול, ואח"כ מובא ענין המנוחה, שהוא היפך של קבלת עול, ובהמשך חוזר לענין ויט שכמו לסבול. אלא מבאר, שכך הוא הדרך בעבודת השי"ת, בהתחלה צריך להיות העבודה כשור לעול וכחמור למשאו, דהיינו לעבוד את השי"ת אף שאינו מרגיש שום חיות וטעם, וזהו חמור

ויסורים, אלא שיהיה תיכף ומלאה הארץ דעה את ה', כמו שעתידי להיות בביאת גואל צדק בבי"א.

ולכן בעת שראה צדקת השבטים, כשאמרו כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבינו אלא אחד, ואוהבים אנחנו את ה' בכל לבבינו, חשב בדעתו שישארו תמיד במדרגה זו, על כן פתח ואמר בשכמל"ו הרומז לגילוי אלוקות. אבל משה רבינו שהי' בתקופה מאוחרת הביט בדורות האחרונים שיהיו בשפל המצב ובחשכת הדעת, לא הי' אפשר לו לכתוב בשכמל"ו, כי התורה היא נצחית עד סוף כל הדורות. וזהו שאמרו חז"ל, היכי נעביד נימרי' לא אמרו משה, היינו שמשרע"ה לא אמר משום שהיה רואה פחיתות מצבינו, כי נחשך אור בעדינו. לא נימרי' אמרו יעקב, היינו שבכל זאת יש בכל איש ישראל חלק יעקב. על כן התקינו שיאמרו בחשאי, היינו לרמו שהחלק יעקב הוא מוצנע ומוסתר בתוך פנימיות נפשות ישראל. ולכן מצינו שביה"כ שהוא בסוד עולם הבא (זהו"ק

שוב להגיע לדרגא של אותו האור
והחיות שהראו לו מהתחלה, ע"כ.
וזהו ענין השבת, שמקבלין טעימה
ממדריגה גבוהה ואח"כ צריך להשלים
עצמו.

יעזור השי"ת שנזכה להתעורר ולקבל
עול מלכות שמים ונזכה במהרה לביאת
משיח צדקנו בב"א.

גרם וגו'. ואם מתנהג כן באמת, אזי
זוכה שמראין לו מן השמים האור
והחיות שיכול להשיג לפי שרשו
בקדושה, אך אין מקבל דרגא זו אלא
לפי שעה, וזהו ויר"א מנוחה כי טוב,
שמראין לו רק בדרך של טעימה.
ואח"כ צריך שוב להטות שכמו לעול,
ולילך בהדרגה, ואז ע"י עבודתו יוכל

אחר הבדלה

מוצש"ק וארא תשפ"ג לפ"ק

השבוע היארצייט של הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל היה אוהב ישראל גדול ועסק רבות במשה צדקה חסד ופדיון שבויים, היה תלמידו של הרה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זי"ע.

היה מיוחד אף במידת הענוה, והיה חותם שמו 'השפל באמת'. פעם אמר, עשרה 'פשוטע יודען' הרי זה 'מנין'. עם תשעה 'משה לייביס אין יכולים להתפלל במנין, ובדרך זה אף פירש את הפסוק, ובני ישראל פרו וישרצו וירבו, שבשעה שבני ישראל הרגישו 'גדלות', ויעצמו 'האבען זיי זיך געשטארקט' 'במאד מאד', בענין של 'מאד מאוד הוי שפל רוח' שלא ניצל כוחותיו.

פעם פיזר לצדקה סכום גדול, ובאו ואמרו לו שהאיש ההוא שקיבל את המעות אינו א ערליכע, ולמה אתה מפזר עליו כל הונך, כשאני נותן צדקה לאיש אשר הוא לא טוב, הקדוש ברוך הוא ידין אותי מידה כנגד מידה, ויתן לי גם כן, הגם שאני לא טוב...

הרבי ר' בונים נתקרב לדרך החסידות, אצל הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זי"ע כי דרכו מאד מצא חן בעיניו של הר"ר בונם, אך עדיין לא היה ניכר

מבחוץ שנעשה חסיד, לאחר הסתלקותו של רבי משה לייב זי"ע נסע הרבי ר' בונם זי"ע אל המגיד מקאז'ניץ זי"ע.

המגיד זי"ע קירבו עד מאד, על כן אזר אומץ וביקש ברורות מהמגיד, שרצונו להרגיש תיכף את האור של המגיד, צוה עליו המגיד שיבוא עמו להמקוה, וצוה לו לטבול, ואז קיבל הארה גדולה, מאורו של החסידות. בהמשך אמר לו כי שורש נשמתו אצל הרבי בלובלין.

בדרכי עבודה אמר דבר נפלא, פעם בא אליו בעל עבירה שרוצה לשוב, אך אינו יודע עם כל החבילות שלו איך אפשר עוד לתקן. אמר לו הרבי דע לך, די גרעסטע בלאטע, אז מיגיסט נישט צו קיין וואסער, טריקנט זי זיך אויס...

כן אמר, שכל האיברים יש להם שמירה, הפה יש להם השפתיים, עפעפים לעינים, האוזן נמי יש להם אצבעות וכו' אך המחשבה לכאורה אין לה שמירה, אך באמת גם לה יש שומר, והיא מידת השמחה, שהוא שמירה על המחשבה.

פעם עמד הרה"ק ר' אייזיקל קאליבער על יד ר' משה לייב זי"ע בשעה שעמד בתפילה, ושמע איך שאומר קרבנוות ברוב מתיקות, ובשעה ששמע שאומר 'את הכבש האחד תעשה בבוקר וכו', ור' אייזיקל בא לידי התפעלות גדולה וממש הרגיש איך שנמצא בבית המקדש ומקריבין את קרבן התמיד, לאחר התפילה ניגש אל הרה"ק מסאסוב, ושאלו פון ווי נעמט מען אזעלכע שעפסעלעך? ... ענה לו, בניקלשבורג, ומאז נסע ר' אייזיקל קאליבער לרבי ר' שמעלקא זי"ע.

ובעין זה, בשנה האחרונה לחייו בשבת קודש פרשת בא הרגיש את הארת חג הפסח, עד שבגודל התלהבותו המשיך אחר התפילה באמירת "הלל" עם ברכה.

הסתלקותו

קודם הסתלקותו לפני יציאת נשמה, פירש את החרוז הנאמר בימים נוראים, לקונה עבדיו בדין, לרחם עמו ביום דין. ומה השייכות ביניהם, אלא אמרו חז"ל (קידושין כ, א) כל הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו. וכתבו התוס', שאם אין לו אלא כר אחד, על כרחך צריך ליתנו לעבדו עיי"ש, נמצא דאף אם בנני ישראל הם בבחינת עבדים, הרי הם בגדר עבד עברי, ועל כן צריך למלא כל סיפוקם כראוי לאדוניהם. ובזה יצאתה נשמתו.

פעם השיא חתן וכלה עניים ודאג לכל מחסורם ולכי זמר נאה וכל ההוצאות היו עליו, ושמח מאד שזכה במצוה גדולה של הכנסת כלה, ובעת שניגנו הכליזמר ניגון אחד, אמר להעומדים סביבו: הלוואי, שכשיגיע יום פקודתי, יוליכוני בניגון הזה לבית מועד לכל חי.

הדבר נשתכח לגמרי. ויהי בבוא יום פטירתו, נסעו אותם המנגנים של החתונה ההוא לאיזה עיר לשמח חתן וכלה. וטעו בדרכם עד שהגיעו ללויה של הרבי ואז נזכרו בדבריו ששמעו מפה קדשו באותו חתונה ונזכרו גם בנגון שהיו מזמרים אז, וכן עשו ושר ניגון זה בעת הליכתו לבית עולמו והלך לפניך צדקך.

זכותו יגן עלינו, א גוטע וואך א פרייליכע וואך א לעכטיגע וואך.

אחר הבדלה

מוצש"ק בא תשפ"ב לפ"ק

השבוע (ח' שבט) הוא יומא דהילולא של הגה"ק רבי שמואל שינאווער זי"ע, בעל רמתיים צופים, הוא היה גאון וצדיק מופלא כיהן ברבנות בכמה עיירות, והיה מהמיוחדים שהסתופפו בצל הצדיקים ורשם כל הדברים שראה ושמע ברוממות מיוחדת, כפי שיראה כל מעיין בספרו 'רמתיים צופים', ומוסיף שם הוספות בחן מיוחד של חסיד הדין בדברי רבותיו, כדאי מאד לראות את דבריו הק' בפנים הספר, יש מכנים את ספרו 'תורה שבע"פ מתורת פשיסחא' שאין כדוגמתו שמביא כל כך הרבה ענינים מכלי ראשון ממה שחזה בעיניו אצל הרבי רבי בונם זי"ע.

נתקרב לחסידות בגיל צעיר כבן שבע עשרה, ע"י הרה"ק רבי שלמה לייב מלענטשנא זי"ע, ומעשה שהיה כך היה, ר' שמואל התגורר אז בבית חותנו בעיירה שינאווא, ושם בעליית הגג ישב ולמד בהתמדה, לחותנו היה לפרנסתו בית אכסניא, הרה"ק ר' שלמה לייב, כשנקלע פעם לשינאווא, התאכסן בבית אכסניא זו. בעודו יושב, שמע קול ערב של לימוד הבוקע מקומת הגג, פנה הרה"ק מלענטשנא אל בעה"ב ושאלו על כך, השיב לו בעה"ב, שזהו חתנו הצעיר השוקד שם על תלמודו. ביקש אותו צדיק שיקראהו אליו כי רוצה לדבר אתו.

כשעלה אל חתנו והודיעו שהרה"ק מלענטשנא מבקש לשוחח עמו, השיב האברך הצעיר כי אינו חפץ להפסיק מלימודו. כששב עם דברי חתנו אל הרבי, ציוה לו לומר לחתנו כי לא יפסיד מאומה, ורק ירויח מכך בעבודת ה'. כששמע האברך דברים אלו מיהר וירד אל הרה"ק מלענטשנא ששוחח עמו ארוכות, ועד מהרה דבקה נפשו בו.

בהמשך הזמן חיפש עוד צדיקים ללמוד ממעשיהם, ובעודו בן י"ט שנה הסתופף גם בצל הרה"ק רבי מנחם מענדיל מקאסוב זי"ע בעל 'אהבת שלום' מקאסוב זי"ע, והיה אצלו בחודש תשרי, ועוד באותו שנה בחג הפסח כבר הגיע לפולין לשהות בצל הרה"ק הרבי ר' בונם זי"ע. כאשר הגיע לרבי מפשיסחא, הזכיר לפניו בתוך הדברים שהיה בחודש תשרי שעבר, אצל האהבת שלום מקאסוב ז"ל, אמר לו הר"ב, שרגליו בוערות לילך אל היהודי זה', ואף שלא הכירו מעולם.

לאחר חג הפסח, נכנס אל הקודש פנימה, לדבר עם הרבי, שאלו הרבי האם הוא בן תורה, ומפני הכבוד לא השיב מאומה. אזי אמר לו הרבי, יודע אני כך שבן תורה אתה, ואמר לו חידוש בסוגיא בחושן משפט, ואחר סיום הדברים אמר, דע שמזה הפשט יכולים להביט בקוויטל לידע הכל כדרך הצדיקים הגדולים. (ראה רמ"צ תנד"א פ"ג אות ב' וכן מערכת הר"ב אות לד, ושם גם מבואר הפשטטיל בחו"מ).

בליל שבת תשובה, שמע דיבורי קודש מלהבות אש מהרבי, שעשו עליו רושם כביר, ואז הרגיש שמצא את שאהבה נפשו, וגמלה בליבו ההחלטה

להישאר בפשיסחא, ולא חיפש עוד רבי אחר (ראה דבריו הנפלאים שם בתנ"א פרק ב').

ותיכף אחר חגי תשרי, התקבל להיות מאלו שזכו ללמוד לפני הרבי ר' בונם את הלימודים, כידוע שהיו קורין לפניו מחמת שכבדו עיניו מזוקן, והיה לו לרבי שמואל שיעור קבוע בכל יום לומר לפניו תנא רבי אליהו... ואז היה לכל החורף בפשיסחא והתאכסן אצל הרבי והיה סמוך על שולחנו.

לאחר זמן, אמר לו הרבי דע ששלחו אותך אלי מן השמים. וצווה אותו שיקרא אותו 'רבי', ומאז כל פעם שבא מביתו לפולין, ונתן לו הרבי שלום. ענה 'עליכם שלום רבי ומורי'.

¹ וזה מה ששמעתי מכ"ק מרן אדמו"ר מפרשיסחא מו"ה שמחה בונם זי"ע בליל שבת קודש פרשת שבת תשובה. דיברות קודשו מלהבת אש של מעלה בכל כוחותיו הקדושים בעמידה וזה לשונו ממש. שמעו ואלמדכם דרך תשובה תדעו שלא כן הוא שמבקשים סלח לנו מחמת התשובה והחרטה ותיכף שאומר הוידוי מבקש גדולות זה אינו מועיל ולכך אינם זוכים... מעיד אני עלי שמים וארץ שכל ליל שבת היה בוער בלבבי הדברים עד שביום השבת התפללתי ולא הסתתי דעתי מאותן הדברים. ואחר התפילה נכנסתי לחדרו ושאל מי כאן ואמרו לו שמי, ואמר קרב אלי ושאל אותי, מה נעשה עמך היום כי בכל דף ודף מהתפילה שלי, היית אתה עומד, וכפל הדברים, ופטר אותי לילך. והאנשים שהיו אז בלילה כשמעם נמס לבם בשפיות הנפש כמים המוגרים אשר לא יאספו ובכל זה נתהווה שמחה גדולה עד אין שיעור...

ומעיד אני על עצמי שעל ידי התורה הזאת דבקה נפשי אחריו, ולא יכולתי להסיח דעתי רגע אחד. וכאשר התפללתי תפילת שחרית, היו נובעים הדברים בעומק לבי ומוחי בכל התפילה ולבי נפתח, כמו שאומרים פתח לבי בתורתך, וכאשר נדחקתי להתראות לפניו אחרי התפילה, ולא היה כי אם אני והרב הצדיק המפורסם ר' יחזקאל מפלונסק, והיה שואל מי כאן בבית, ואמרו לו כן. וקרא אותי אצלו, ושאל אותי מה נעשה עמך היום, ואמר כי בכל דף ודף של התפילה שלי היית נרשם אתה שם, מה זאת היתה, וכפל ושילש הדברים ופטר אותי... וכיון שראיתי זאת, נדבקתי בו באמת ולא חיפשתי עוד רבי אחר ותיכף אחר החג וכיתי שקיבל אותי לאוהלו וכו'.

פעם אחת אמר לי שכל מה שאתה עושה לי לשימוש אפילו דבר קל. תכוון לשם מצוה, וברמתיים צופים מוסיף לבאר הדברים, כי בחמורה בודאי כולם עושים אותה לשם מצוה. אך במצוה קלה, חושבים שעושים זה מפני טוב לב וכו', כגון שמשמש צדיקים וחכמים, וצריך גם בזה להזהר לעשותה לשם מצוה, וזהו שאמרו (אבות ב, א) הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה וכו' היינו שתעשנה גם כן לשם מצוה דייקא.

ונביא דוגמא אחת מתוך ספרו (אות נח) איך שמספר אודות גודל הפחד והיראה של הרבי. שראה בעיניו ממש, איך שבשבת קודש בקידוש הלילה, באמרו את השם בברכת היין, נפל עליו פחד, ורעדו כל איבריו עד שהכוס עם היין נפל מידו, ותפסו מיד בידו השנית. ונשפך מן הכוס, ומלאו אותו שוב, והמשיך ה'קידוש' בקול גדול כדרכו בקודש, ומאז והלאה, לא החזיק הכוס לבד, אלא אחר היה אוחז הכוס על גבי ידו.

אחר הסתלקות הר"ב זי"ע נסע אל הרה"ק מקאצק זי"ע, לימים נשאל על ידי חסידים, איך הצליח להיות בקאצק אחר שהיה רגיל כל ימיו להיות במקומות של אהבת ישראל ואיך הסתגל לחריפות ותקיפות, אזי ביאר, למדנו (זבחים קא, ב) 'לא נתכהן פנחס עד שהרגו לזמרי'. ותמוה הדבר, הלא ידענו (או"ח ס"י קכ"ח) דכהן שהרג את הנפש אפילו בשגגה פסול לכהונה, ואיך קיבל דוקא לאחר שהתנהג במידת הגבורה, תפקיד כזה שהוא ממידת החסד, אלא פנחס הרג לזמרי בגלל אהבת ישראל שהיתה בו, שראה שנעשית כליה ח"ו מבני ישראל, ובא לכפר על כל העם ולהצילו על ידי מעשה זה, והרי זה כמו רופא המנתח אבר כדי להציל את חיי האדם. והוא

הדבר שראינו בקאצק, חריפות שבאה מתוך אהבת ישראל, לנקותם מכל לכלוך.

אחר הסתלקות הרה"ק מקאצק זי"ע נסע אל הרה"ק בעל היחידושי הרי"ם מגור זי"ע, שכבר הכירו מעת שבתם יחד בחבריא קדישא בפרשיסחא, והיה משוחח עמו רבות ביחידות, אחד הדברים שמביא בשמו של היחידושי הרי"ם הוא בענין שבת שירה, וכזה כותב, (סימן ד', אות ז) בליל שבת שירה אחר התפילה, היה בלבת אש שצריך כל אחד ואחד מישראל לשמוח בשבת בהרגשה גדול וכו' ובעיני ראיתי שהיה רוקד ממש בקבלת שבת זו בשמחה רבה מה שלא היה דרכו בכל השנה.

כאמור, היה רב בכמה עיירות, ובסוף ימיו היה אבד"ק נאשעלסק, מסופר שהגיע אליו אברך לקבל ממנו 'היתר הוראה' לאחר שבחנו ונתן לו ההורמנא, נתן לו ההרכה: תדע, בשעה שבאים אל הרב לשאול שאלה, הרי זה כאילו שואלים אותו 'מה אמר ה' בזה, כשר או טריפה', ובשעה שהרב פוסק הדין הרי זה כאילו אומר 'כה אמר ה' כשר או לא'.

הפירוש 'רמתים צופים' נתחבר על דברי המדרש 'תנא דבי אליהו', שבוודאי היה חביב עליו, בהיותו קורא אותו לפני הרה"ק מפרשיסחא בכל יום, ועוד נראה על פי מה שאמר בעת שסיפר שרבו רש"ל מלנטשנא אמר שאחרי הסתלקות רבותיו הקדושים הרבי מלובלין והיהודי הקדוש משמש אליהו הנביא במורו, אבל אני לקחתי לעצמי את תורתו של אליהו הנביא (תנא דבי אליהו) להיות לי מורה דרך.

זכותו יגן עלינו ועכי"א, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

מייסד: 1989

גדלי ירוני יושבת בנין

בברכת ברוכים הבאים בשם השם
בהדרת כבוד וברגשי גיל וחדווה
מקדמין אנו את פני

ב"ק מדרן אדמו"ד שליט"א

אשר יופיע בהדרו לקראת נועם שבת המתאחדת
פרשת בא

שבת התאחדות דכלל חסידי אמשינאוו בארה"ק

סדרי השבת יתקיימו בבניין ישיבת ויז'ניץ
רחוב רבי עקיבא 33 ברקפלד

יהי רצון שמשבת זו
יושפע שפע רב ברוחניות ובגשמיות
עלינו ועל כל בית ישראל

ויהא בואו לברכה ולהרמת קרו התורה והחסידות

חסידי אמשינאוו בארה"ק

